

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXX

ЛЮТИЙ — 1980 — FEBRUARY

Ч. 286

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M.
G. P. O. Adelaide,
S. Australia

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редагує Колегія:

В. Вакуловський, Л. Ліщина,
С. Голубенко, Ю. Криволаз
В. Родак, А. Лисий, О. По-
шиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських
центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — С. Караванський, В. Ворскло, В.
Симоненко. О. Бердник — Терновий вінець України. В. Чапленко —
Воснна дилогія В. Остапенка. Л. Неліпа — Будь завжди непохитною
українкою. А. Юриняк — Християнська ліга патріотів. А. Лисий —
А. Шевченко — активіст ОДУМ-у. О. Пошиваник — В соті роковини
С. В. Петлюри. З життя ОДУМ-у. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: Ніна Строката-Караванська і Святослав Караванський
під час зустрічі з українським громадянством у Торонто 3. II. 1980 р.

Фото Ів. Корця

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

П Р И С Я Г А

П А Р У С Б І Л І Й

Напнімо в чорне небо парус білий!
Збратаймо хист, відвагу, сприт і розум!
Хай мчить крізь бурі нас туге вітрило,
Туди, де стигне кров і смертю грозить.

Нам знову у дорогу, знову в мандри,
І в гавань ми не скоро зайдем тиху,
Нездарі, десь, усі освоють жанри,
Аж поки нас укриє рідна стріха.

Вітри реуть парус, світять блискавиці,
О, гори-хвилі — пуга слабодушних!
Нещасен той, хто зроду вас боїться,
Кого ваш рев затуркує і глушить!

Чи є та гавань, звідки не тягтиме
Тебе й мене в нові й нові походи,
У сутичках з тайфунами прудкими
Затамувати ще хоч раз свій подих?

Нехай же, хай реють-шаліють шторми!
Ти ж, вітре, дужче напинай вітрило!
На хвилях пінявих, під небом чорним,
До сонця мчи нас, парусе наш, білий!

Володимир, 1972

Д Р У Ж И Н І

Коли на суд віків та внуків
Збереться наша вся сім'я,
І з колом слова та науки
Тихенько зайдеш ти і я,

Там, знай, хвалитись буде кожен:
— Я те зробив...

— Я те сказав...

Ти ж мовиш просто:

— В час безбожний

Душі моєї враг не взяв!

Володимир, 1968

Ніби жрець у священному храмові,
Що жертівні приносить дари,
На порозі тюремної камери,
Як присягу, цей вірш повтори.

В середовищі виріс я лютотому,
Де ні прав, ні свободи нема,
Де за прояви думки розкутої
На відважних полює тюрма.

З ким я ріс — мої юні ровесники —
По утертій дорозі пішли,
Запряглись у роботу на деспота,
Підкорилися силам імлі.

В хорі з вами, о щедро оплачені,
Мав і я, десь, співати псалми —
Прославляти новітню кріпаччину,
Вихваляти красоти тюрми!

У блискучій подобі військового
Брати гроші за муки і кров,
Гори трупів возить на кладовище
Під шумок миролюбних промов.

І під захистом культу облудного
Жити з праці людей трудових,
Вчивши інших "поборюйте труднощі",
Нишком їсти солодкий пиріг.

Тільки ж ба! Я збагнув, що за ширмою
Гільйотина на мужніх чека,
І зв'язав себе клятвою вірною:
— Хай загине сваволя гідка!

Хай сто грат на вікні — буду зібраний
І скупий на зрадливі слова,
Щоб в бою з протокольними тиграми
Закрутилась у них голова!

Щоб один, без поради, під вартою,
До негідних не вдавався я дій,
І мольбою моєю, чи скаргою,
Хай не втішиться ворог лихий!

В перші ж дні арештантського хрещення
Власти в розпач собі я не дам —
Боягузом не стану збезчещеним,
Не відкрию нічого катам!

Володимир, 1971

ОДУМ вітає на волі борців за самостійність України

НІНУ І СВЯТОСЛАВА КАРАВАНСЬКИХ

Олесь БЕРДНИК

"ТЕРНОВИЙ ВІНЕЦЬ УКРАЇНИ"

(Росії минулій, сучасній, грядучій — відкрите послання)

Росіє!

...325 років тому у Переяславі ми дали одне одному лицарське слово на побратимство, на єдність, на вірність. Кожен з нас від того тривожного дня посіяв безліч різних зерен у землю кількох поколінь.

Вже четверте століття, Росіє, ми йдемо спільним ланом, пожинаючи врожай, заповіданий прадідами. Який же той урожай?

На сцені соціального базару буде дана однозначна відповідь: Україна й Росія — рівні серед рівних, дві великі сестри, зростають, квітнуть і йдуть до сяючих вершин. Україна дає стільки-то сталі, чавуну та вугілля, хліба й сала, випускає ось таку ляміну книг, має стільки-то мільйонів студентів, учених та героїв праці.

Проте ці плякатні визначники, Росіє, втомили дух України. Вона відкидає їх з огидою і показує на своє чоло.

Глянь на моє чоло, Росіє, — ти побачиш *Терновий вінець!*

Так, результат багатівкової спілки наших народів — Голгофа України, — окраденої, замуленої, обстріханої, розп'ятої.

Не поспішай лютувати, Росіє! Задумайся і згадай минуле: твоє духовне падіння і наша ганьба почалися в той день, коли ми, не розпізнавши гадючого духу московських тиранів, відкрили Золоті Ворота України для чужинецьких орд.

Що ж попливло крізь наші Золоті Ворота до тебе, Росіє, і що приплинуло до мене? Все відбувалося на історичному полі, нічого не можна приховати!

Ти отримала наші багатіючі землі, Росіє, а на додачу — трудящі руки і мистецькі душі, рівних яким мало у світі. Ти безжально пожирала наші багатства і безсоромно смоктала творчий геній України, привласнюючи собі пріоритет і славу. Ти прикрила убогість та нікчемність своїх царів і опричників нашою піснею, нашою науковою думкою, звитягою наших лицарів. А натомість?...

Ти зруйнувала колиску свободи — Січ Запорізьку, дивовижний твір Еволюції, який міг би на кілька століть наблизити епоху волі й народовладдя. Ти привласнила собі ВСЕ, що було пов'язане з історією запорізьких лицарів духу — клейноди, архіви, легенди, пісні. Ти наклала вето на саму пам'ять про них, бо жахаєшся їхнього воскресіння у духосфері сучасності.

В цьому діалозі не варто перераховувати всі факти та імена; архіви твоїх жандармських каталогів мають ВСЕ, щоб оживити пам'ять. Тому згадаю лише основне:

До спілки з тобою український народ виборював свою суверенність, свою волю і в тій борні гартував мисль космічного всеохоплення. Ми не гра-

бували чужих багатств і не захоплювали чужих земель. Жадаючи волі, ми шанували волю сусідів. Ми не мурували в'язниць, не городили кордонів, не творили кріпаків з вільних громадян. І коли якийсь український старшина ставав вельможею і захоплювався феодалними привілеями шляхти, то він сам одривався від духу матері — України, стаючи її ворогом і прислужником агресивних сусідів.

Наша щирість веліла бачити у сусідів такий же духовний стрій, як і в собі. Це була жахлива помилка.

Закон з'єднання посудин ілюструє історичну ситуацію нашого єднання. Духовний та економічний вакуум Московщини нездоланно всмоктав до себе все, чим була багата й славна Україна. А щоб волелюбне серце народу не могло дати відсіч зрадникам і дворушникам — необхідно було знищити віковий корінь сили і вільності — інститут козацтва та кобзарства — ці два крила українського генія.

О, як ти безжально, Росіє, нищила, обкарпувала, висмикувала пір'я з тих райдужних крил!

Крило козацьке ти одсікла одразу — і найжорстокіше! А розсіяні залишки лицарів розвіяла у безвість: непокірними загатила фінські та сибірські болота, а покірнішими — обставила свої кавказькі кордони та почала звойовувати апетитні східні території.

Крило кобзарське відсікти було важче: ампутація розтяглася на кілька віків, тим більше, що джерело творчості пливло з бездонної криниці серця народного. Проте твій чаклунський дух, Росіє, знав, що то — основне завдання, бо доки вимахує в повітрі кобзарське крило — може бути регеноване, відроджене *одсічене козацьке крило*.

Ти почала випивати, висушувати творчу криницю України. Як гусінь, оповили нашу землю петрові й катеринині ублюдки та свої перевертні. Колись найосвіченіший в Європі народ опустився в найнижчі круги *інферно*: пекельні слуги не знали, як ще дошкульніше вдарити по серці України, щоб померла нарешті райдуга на творчому крилі.

В ту критичну добу лише явище Шевченка врятувало Україну від деградації і воскресило райдужне крило генія рідного народу. То був дивовижний прорив джерела творчості із надрів Духосфери.

Лютість ворожого духу Росії була вражаюча. Проте вже пізно було щось робити: заборона лише роздмухувала б вогнище відродження. Гадючий чаклунський дух обрав інший шлях — шлях визнання і зведення в свою програму. Пророк, з яким обнімається ворог, втрачає більшість своїх революційних сил!

Могутні соціальні потрясення ХХ віку не принесли Україні воскресіння: всі творчі сили були

втягнуті у хитру гру політичних шахраїв: деякі з нас лягли на полі бою, деякі з роздробленими черепами у підвалах ЧК та гестапо, деякі загинули в сибірських таборах, деякі обрали шлях Переяслава — шлях ганьби і прислужництва.

Досвід трьохсотлітнього прислужництва та припущення показав: одна помилка, одне хитання дає ланцюгову реакцію помилок та падінь у грядущому. Те, що зроблено сьогодні, — неможливо переробити завтра. Чорні зерна зради і страху виростають в чортополох занепаду, з якого годі шукати виходу.

Висновок такий: *Кожен народ повинен сам вирішувати свою долю, не дозволяючи іншим народам перебирати на себе керівну ініціативу.*

Краще вмерти героєм, ніж животіти кріпаком!

Ми мали такий лицарський заповіт і — зневажали його! Століття рабства — розплата за зраду духові волі!

Але ти, Росіє, не радій, не танцюй над купою обсмиканого райдужного пір'я! Ті обрубані крила не приросли органічно до твого зміїного тулуба. Ти обтяжила себе злочинами, падіннями, зрадами, від яких тебе не очистять всі твої святі й подвижники. Ти стала гігантською в'язницею народів, і не захотіла зруйнувати ту в'язницю після Жовтневої Революції, а ще сильніше стиснула в правиці скіпетр жорстокости.

Той скіпетр ти ще, ще й ще неблаганно опускала на голову причинної України — божевільної Диви, котра так необачно наділа на свій палець обручальне кільце.

Хто зміряє океан муки, в якому пливе Україна? Хто опише страждання мільйонів померлих від штучного голоду в 33-му році? Хто зможе розповісти про ридання тих, хто був безневинно розстріляний у 37-39 роках? Хто обніме духовним оком незміряний світ приниження, безправности, деградації, ув'язнень, безвісних смертей, голодувань, втрати ідеалів, — той світ, який став історичним фантомом України, її прокляттям, її невинною реальністю?!

Тисячі вбитих поетів, мистців, мислителів... Ще тисячі й тисячі втомлених, підкуплених, застрашених!

В той час, як всі народи Землі прагнуть до волі і знаходять шляхи до неї, ти, Росіє, накинута аркан на шию України і безжально душиш її, щоб вибити з неї пам'ять про славне минуле, про космічне покликання її буття!

І навіть тепер, коли син України Корольов відкрив для тебе Брамму Космосу, навіть в такий духовий час ти не хочеш зм'якшити своє жорстоке серце, Росіє! Всі кращі сини українського духу знову в неволі, на заслання, під невсипущим оком жандармів! Кожен, хто сказав тобі слово Правди — відчув удар твого скіпетра жорстокости. Незламний Мороз — за що ти караєш його? Хіба не за героїчний захист української культури?! Ніжний Сверстюк, який творчим духом оглядав риптуння українського собору, душі — невже ти так жахаєшся його? Правдивий Лісовий, який добровільно пішов на ешафот, щоб сказати тобі слово перестороги, — невже ти не бачиш, що такі люди готові подати тобі дружню руку навіть після жорстоких ударів?!

А за що ти опустила меч кари на Миколу Руденка — космічного поета, устами якого Бог дав тобі слово відродження і грядущого знання; за що ти так тяжко скривдила його і його побратимів, котрі прийняли на себе місію захисту поневолених — Лук'яненка, Тихого, Матусевича, Мариновича, Вінса?

Світличний, Чорновіл, Стус, Калинець, Стасів, Шабатура — десятки героїчних чоловіків та жінок України, вся вина яких лише в тому, що вони правдиво мислять і діють, — що вони вчинили тобі, Росіє?!

Ми не станемо рахувати втрати! Дух України знову й знову народить нас для страшного двобою із драконом Неволі й Жорстокости! Але ти, Росіє, повинна в цей грізний історичний час визначити свою стежку і свій духовний статус! Пам'ятай — ось для тебе настав час вирішення: воскреснути серед вільного кола народів, або впасти в запустіння і забуття!

Нехтувати цим попередженням не слід — ні сила, ні страх інших народів не врятують тебе від тієї долі, яка чигала на всіх насильників — від долі повного знищення!...

...Кров людська — не вода! Земля не приймає її, і кожна краплина волає до неба. Хай вона впаде на тебе, Росіє, Петра і Катерини, Сталіна і Берії, Росіє, сучасних Безликих! Хай спопелить вона гадючу шкіру Дракона, щоб спляча красуня могла прокинутися до життя Духу!

Я свідчу на Суді Божому ім'ям України — свідчу за зрадчених і замучених козаків, за знедолених кріпаків, за ганьблену пісню, за принижену думку, за численні покоління, котрі вмирали на чужому полі, не виконавши народної місії, за мільйони померлих від голоду, за тисячі розстріляних сучасників моїх, за мільйони забутих, страждаючих від суму, відчаю та безвиходу!

Дай відповідь Богові, Росіє, і прийми альтернативу:

Лише повна воля для скованих тобою народів звільнить тебе! Лише Епоха Духовних Республік, Святих Народів, вільних від політико-економічних кайданів чужих ідеологій відкриє для нас життя суверенности й обопільної дружби. Україна не бажає більше тягти чужу колісницю до термоядерної прірви, до повної творчої деградації!

Я виходжу до тебе у пустельне вранішнє поле, двоголовий орле Росії! Я сам-на-сам викликаю тебе на герць, як це велося в казкові часи! Діва-Україна благословила мене на подвиг і сказала на прощання: — *Бийся без щита!*

І я стою супроти тебе, древній Драконе, з відкритими грудьми, — але безстрашно! Йди сюди — з своїми в'язницями, бюрократичними бандами, царями, вождями, стукачами, провокаторами! Ти не зможеш перемогти мене, бо я Безсмертний Дух України!...

Україна, 7 січня 1979 року.

**ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів
є членами ОДУМ-у?**

В. ЧАПЛЕНКО

ВОЄННА ДИЛОГІЯ ВАЛЕРІЯ ОСТАПЕНКА

Попередні завваги

Я маю на увазі дві повісті названого в заголовку автора, що несподівано об'явивсь, можна сказати, наприкінці нашого "новомігрантського" 30-річного кипіння, коли вже майже нікому ці повісті читати. Адже навіть ті рештки наших людей, що ще не забули української мови, більше цікавляться будь-якими текстами — судовими документами, листами чи заявами політичних в'язнів з України, аніж повноцінними літературними творами письменників-емігрантів. Ну, ще, може, тримають у своїх бітальнях поряд із керамікою та вишивками товстелезні, на чудовому папері і з золотим друком на палітурках "повітові" (регіональні) західноукраїнські збірники ("Нездоланий дух" розійшовся в кількості 5500 пр!), що в них уміщені й портрети та спогади з молодших років їхніх авторів. Але тільки — підкреслюю — західноукраїнські. Моє звернення до таких наших "всеукраїнців" на однім із засідань Секції регіональних дослідів — НТШ допомогти видати збірник (як я це тоді, років понад десять тому, назвав) про "за межні східноукраїнські землі", тобто ті землі, що не ввійшли до УРСР, було зігнороване. Не зважаючи на те, що один із старих емігрантів приобіцяв тоді дати на це видання гроші і навіть дав до каси НТШ зразу 100 дол., В. Лев та М. Стахів, яким я вислав проєкт того збірника, навіть не відповіли мені ні усно, ні листовно.

А Валерій Остапенко в цих своїх повістях пише про "хлопців з-над Дніпра, Кубані, з широких сільських степів, які на конях пройшли — чи не дійшли — довгий і тяжкий шлях Другої світової війни". Це з авторової передмови до першої із його повістей — "Вершники в житах". Друга його повість зветься "Світ-заочі".

Мабуть, такими умовами можна пояснити й технічно дуже вбоге видання цих двох книжок. Це машинописи, зменшені фотодруком до розміру петиту, а перша з цих книжок, розміром на 160 сторінок, ще й ізшита дротом так, як ізшивають тільки брошурки на 10-20 сторінок.

Скільки мені відомо, на цю дилогію було дві рецензії, обидві в газеті "Свобода" й обидві позитивні — Л. Луцева й Оксани Керчі. Л. Луців вивів позитивність із того, що порівнював цей твір В. Остапенка з "Прапорonoсцями" О. Гончара, мовляв, "Гончар був свєтським патріотом", а в Остапенка цього патріотизму немає. Інакше сказавши, він виклав тільки зміст, причому не без перекозів, як це сказано про головного героя Журбу, що нібито він дозволив убити енкаведиста, який знущався над цивільним українським населенням (як побачимо далі, це було не так). Оксана Керчі також порівняла ці твори В. Остапенка з твором іншого українського письменника

— О. Ізарського "Полтава", але під кутом зору їхньої літературної якості: в Остапенка твори повноцінні в літературному розумінні, а в О. Ізарського немає навіть "Полтави", а натомість є незрозуміле захоплення німецькою мовою і всім німецьким (адже навіть його псевдонім "Ізарський" походить від назви німецької річки). Крім того, О. Керч відзначила в першій повісті наявність серед сталінських вояків свідомих кубанських козаків (як це я згадав вище), а в другій — уже організований кубанський загін і цим звернула мою увагу на ці Остапенкові твори.

А тепер перейду й я до критичного розгляду Остапенкової дилогії, тобто двох самостійних у змісті творів, поєднаних тільки єдністю деяких дійових осіб (героїв). З огляду на таку "самостійність" кожного твору, я розгляну кожну повість окремо.

Перша повість: "Вершники в житах"

У розгляді цієї повісті я передусім скористуюся гаслом Ю. Шевельова, що майже кожну свою критичну статтю будує на гаслі: "Не вірте авторові"... Але в мене це гасло матиме інше значення. Автор перед текстом своєї повісті, в короткій передмові, з якої я вже вище навіть одне речення, написав: "Описане тут не вигадка. І персонажі правдиві, хоч читач, напевно, не чув про них. Хібащо хтось у комусь пізнає самого себе... Як було — така й повість". А було це за "Другої світової війни", як про це сказано в наведеному вище реченні. І це тема *повісти*. Але чому я пишу, щоб читачі не вірили авторові? Та тому, що дехто може подумати, що це тільки *спогади*, мемуарне писання. А тим часом це *справжній белетристичний твір*, в якому навіть те, що було, з мистецькою метою навіть трохи *спрєпаровано*, як воно, при всій правдоподібності (в розумінні *мистецької правди*), й повинно бути в літературному творі.. Можливо, що В. Остапенко в своїй передмові наслідував декого з наших письменників, які так само писали в передмовях, що їхні персонажі не вигадані, думаючи, либонь, що це збільшить довіру читачів до їхніх творів. Але читачі звичайно вірають *мистецькій правді* навіть тоді, як автор пише про те, *чого не було, але що могло бути*, як це звичайно буває найчастіше в історичних творах, написаних на теми з далекого минулого. То інша справа, що письменники-реалісти часто використовують "натуру" й "патурників" так, як їх потребують реалісти-малярі, скульптори, сценічні творчі — актори. Але мистецьку правду як *пізнання дійсності* можуть давати в своїх творах тільки людські одиниці із *справжніми талантами*. А в Валерія Остапенка такий талант, без сумніву, є. І це те, що привер-

нуло увагу до його повістей Оксани Керчі, а також заохотило й мене написати оцю "похвальну" рецензію, бо я завжди радий привітати появу в нашій літературі повноцінних творів (а не "заздрити" іншим, як прикидають часом мені мої вороги такі як Г. Костюк).

Не може, звичайно, не викликати здивування той факт, що В. Остапенко, людина з таким яскравим хистом письменника, написав ці твори тільки аж у такому пізньому віці, як у нього (нар. 1920 р. в Києві): повість "Вершники в житах" вийшла в світ 1975 р., а написана, мабуть, незадовго перед тим. І ця повість, разом із другою, — єдині його твори! Скільки мені відомо, нічого белетристичного він перед тим не друкував.

Назва повісті "Вершники в житах" трохи невдала, бо ці "вершники" були і "в лісах", бо тема повісті — панічний відступ сталінських армій на початку Другої світової війни, і ховались вони переважно "в лісах".

У цій повісті *виразний сюжет*, з невеликою кількістю дійових осіб (героїв), що фігурують у масі війська з своїми іменами й прізвищами, — наскрізних і епізодичних. Усі наскрізні герої повісті — українці, зображені позитивно, і тільки один із них — Шмельов — росіянин, зображений негативно. Уже це — виразна ознака белетристичного твору, бож, як відомо, більшовики в армії свідомо перемішують свої "національності", а в Остапенка навіть начальники — українці.

Головний герой повісті — лейтенант Андрій Журба, родом з Полтави, а його товариші й підначальний переважно з Кубанщини, як і його начальники.

Белетристичність цього твору збільшує яскраво-образна манера автора, що просто "малює" мовними засобами, орудуючи майстерно своєрідними метафорами, епітетами, порівняннями тощо. Надзвичайно добра у нього *техніка діалогу*, і його текст чи не на 50% написаний діалогічно, як у драматичних творах. А репліки типові для кожного, окремо взятого персонажу.

Увесь текст поділено на дев'ять розділів, з малими підрозділами, які позначені цифрами.

Дія починається на території Західної України, уз'єднаної з УРСР після поділу Польської держави між Гітлером і Сталіним, у містечку Великі мости (неподалік від Жовкви), — починається ось як "белетристично" (цитую уривково для заощадження місця): "Наближається світанок. Темне нічне небо на сході починає світліти... Містечко ще спить. Порнули у передранковій тиші містечкові вулиці... Біля штабу (кавалерійського полку — В. Ч.) самітньо стоїть вартовий. По-стать його хитається, хилиться голова набік, слабне рука з коротким кавалерійським карабіном". Але спати йому не можна, "бо через вулицю, на веранді полкового клубу, все ще жевріють вогники цигарок і чути розмову".

То була група молодих старшин, "недавніх випускників кавалерійської школи", для яких "саме тепер відкривалися всі приємності життя. І вони не розходилися спати, бож надворі займався чарівний червневий світанок і навколишні сади, і поля несли в життя тисячі різноманітних пахоців..."

XXII-ГА КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ ОДУМ-У

відбудеться

від 14-го до 16-го березня 1980 року

в Торонто, Канада

Усі старші виховники та всі члени
ОДУМ-у ласкаво запрошені взяти участь у
нарадах.

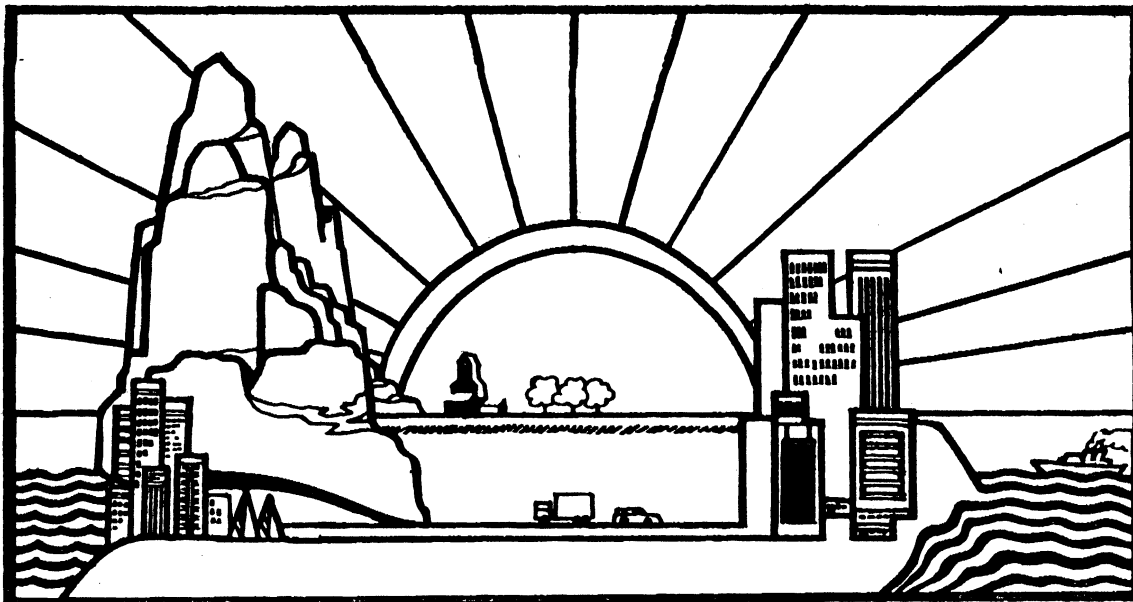
ЦК ОДУМ-у

З розмов у цій групі зразу виявляються людські характери й взаємини, їхні бажання розваг, притаманних молоді. Але разом з тим антагонізм між українцями і Шмельовим. Коли один з українців сказав, що наступного дня має поїхати на полкування, то Шмельов зразу "відгукнувся": — "У панські манери починаєш бавитися"... Коли інший сказав, що має скопати грядку господарні, в якій мешкає, Шмельов знову сказав: — "Нехай сама копає, польська буржуйка". А як цей українець заперечив, що "вона не полька і не буржуйка", а "наша, западничка", то Шмельов вигукнув: — "Усі вони тут на-а-аші!... А хто майорові із штабу дивізії кинув гранату під ноги? Я б їх тут усіх під один кулемет!" А як це почув Журба (головний герой повісті), то накинувся на Шмельова: — "Кажеш, усіх тутешніх поставив би під один кулемет? Ну й герой з тебе! Чому ж ти таким героєм у школі не був? Пригадуєш, як на маневрах боявся навіть з конем плисти через річку?"...

Тоді, коли ці молоді хотіли вже розходитися "по домах", сталося несподіване для них усіх: "...В напрямі Жовкви неба замерехтіло білим світлом, і ним пройшов розкотистий гул, — Ого! Видно збирається на грозу! — зауважив хтось. А небо в напрямі Жовкви вже займалося загравою, і там знов пройшов розкотистий гул. Усі мовчки дивилися туди. Потім хтось тихо сказав: — Війна..."

У третьому підрозділі першого розділу подана "попередня: історія" (Vorgeschichte) головного героя Андрія Журби і зав'язка головної лінії сюжету. Ще за два тижні до згаданої вище сцени на веранді полкового клубу Журба прибув до Великих мостів і зайшов з рапортом до начальника штабу підполковника Гордієнка, а той, довідавшись, що новоприбулий по дорозі на місце свого призначення затримався в Києві два дні, покарав його двома добами домашнього арешту. Але виявилось, що в покараного немає ще квартири, і через те, йому ніде відбувати "домашнього арешту". Тоді підполковник звелів йому негайно шукати квартиру і почати відбувати покарання. А що з розмови виявилось, що Журба з Полтави

Ви належите до Канади

...і Канада належить до Вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція,
кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції
на сході, наш чарівний район національної столиці,
височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси;
софістикованості і прямої сердечності;
з засягом вакаційних переживань,
яких не можливо знайти в ніякій
іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою
частиною Вашої Канади.

КАНАДА ДАЄ ТАК БАГАТО

Canada
So much to go for.

Canadian Government
Office of Tourism

Office de tourisme
du Canada

та ще й свідомий свого "козацького походження", підполковник Гордієнко порадив шукати мешкання у місцевих (тобто в українців), бо вони, мовляв, "добре і дешево харчують". Уся ця ситуація з'ясована у формі чудового діалогу, з якого виразно "вималювався" й образ підполковника, як пізніше виявиться, кубанця й свідомого українця та також наскрізного героя повісті. Тут же вперше з'явився й хатній собака підполковника, що теж буде фігурувати на протязі всієї повісті. Журба знайшов мешкання, очевидно, "випадково", як це буває тільки в белетристичних творах), в тих "місцевих", де мешкав і сам підполковник Гордієнко, з яким разом жила й його дочка Оксана. Тут читач уже, напевно, сам може догадатися, що ці молодята покохаються, хоч не знатиме аж до кінця другої книжки, як закінчиться їхнє кохання. Саме ймення "Оксана", як і пізніший епізодичний персонаж "Галя", свідчать про патріотично-український характер цього твору. А ця любовна історія ускладнює "зайвий третій" — русак, москвич Шмельов, що спробував був також залицятись до Оксани. З огляду на любов до Журби Оксана не скорилась батьковому наказові виїхати на Кубань і, кінець-кінцем, стала "медсестрою" в дійовій армії. Хоч ця пара здебільшого перебуває у різних місцевостях під час відступу армії, зустрічається тільки випадково, але вони здійснюють свою любов тільки обіймами та поцілунками. А як одного разу їм, намокшим під дощем, довелося "сушитися" в селянській хаті, то Оксана лігши в самій сорочці в теплу постіль (її уніформа "сушилась"), запропонувала й Андрієві біля неї "погрітись" під ліжником, але до чогось більшого його не допустила, мовляв, "нехай (це буде) колись після війни". Востаннє в цій повісті Оксана бачила свого коханого з вікна поїзда, як уже на Лівобережжі, після повного розпаду сталінських армій їхала до тітки на Кубань" (мати її вмерла давніш, і виховував її батько). Але вона "виринає" ще в другій книжці діалогії. Щодо взаємин Журби з Шмельовим, то це виявляється в воєнних подіях, як у цьому ж плані окресляться виразніше взаємини між самими українцями — найщирішим Журбиним другом Яценком, вірним Журбином коноводом кубанцем Скибою й іншими. Взагалі сказавши, сюжетні "лінії" як такі становлять у повісті, може, 10%, не більше, — решта тексту — сюжетне тло: бойові картини, сцени безладного відступу сталінських армій тощо.

Тим то не можна сказати, що це гостро-фабульний твір, швидше можна назвати його *епічним полотном*, чимсь таким, як у Лева Толстого (якщо взяти для ефективного (більшого) розміру й другу книжку діалогії, та ще й тільки саму частину "Війна" (без "миру"). Але це тло "замальоване" так яскраво-белетристично, що читач часом забуває про властиві сюжетні "лінії", а з напруженою увагою читає-сприймає в уяві різні "картини" боїв та інших "епізодів". Адже автор так майстерно користується в цих картинах навіть *мистецькими деталями*, що й вони запам'ятовуються. Наприклад, коли ескадрон, у якому був Журба, вперше нахопився на німецьку піхоту, то Журба не рубнув шаблею німця, який скеру-

вав був багнета в груди його коня, через те, що, перехилившись, збив набік того багнета, а німця затоптав його кінь. Цікавий момент з цього бою, коли хтось із ескадрону вигукнув: "За батьківщину! Без Сталіна!" замість потрібного "За батьківщину! За Сталіна!" Дуже показовий епізод для взаємин цього Журбиного ескадрону з галицькими селянами. Коли він наблизився до одного села на галицькому Поділлі, то здаля Журба й його вояки побачили зібраних селян, з хоругвами й священником. Та коли з'ясувалося, що до села наблизилися не німці, а "більшовики", то хоругви й священник зникли. Але коли селяни почули, що ці "більшовики" говорять по-українському, то зустріли їх як своїх, пригостили якнайкраще, а місцевий учитель навіть узяв усвідомлювати їх, що ті й ті — один нарід. А в Журби зав'язалася приязнь з сестрою вчителя, яка могла б перейти в кохання, якби він не пам'ятав про Оксану.

Незабутнє враження справляє картина переправи сталінського війська через Дніпро біля Канева, болюча тим, що це була разом з іншими жахами (напр., міст, яким пробивалося на лівий берег військо, зірвали сталінські сапери) й картина загибелі найближчого Журбиного друга Яценка, якому скалкою шрапнелі вирвало нутрощі.

Дуже виразно підкреслив Остапенко в цій своїй повісті небажання вояків боронити ненависний сталінський режим. Це він висловив не тільки отим вигуком якогось вояка в першому бою, а й у прямих міркуваннях підполковника Гордієнка та полковника Савицького. Міркування підполковника Гордієнка викладені на сторінках 36-37, я за браком місця не можу їх наводити (частково їх процитував Л. Луціз, приписавши їх, либонь, самому авторові), бо *приділяю більше місця мистецьким моментам твору*. Скажу тільки, що він однаково розуміє небезпеку для народу, зокрема українського, як з боку більшовицького режиму, так і з боку гітлеризму, німців. Капітан Савицький висловив свої погляди у розмові з Журбою, передаючи йому командування ескадромом, коли між іншим сказав і таке: "Німці йдуть у цю землю не як вороги режиму на цій землі, а народу. Їм потрібна Україна й Кубань з їх природними багатствами й народом як рабом"... (стор. 106).

Ця нова сюжетна роля Андрія Журби як командира ескадромом мало не довела його до загибелі. Сталося так, що коли його ескадрон нахопився в одному містечку на обурливий факт, як вояки внутрішніх військ НКВД обливали бензином склад борошна, щоб його спалити, а місцеві люди, переважно жінки намагалися щось із того складу собі взяти, то — енкаведист заколов багнетом одну жінку. А з Журбиного ескадрону хтось вистрілив і вбив на місці енкаведиста. Журба не допитався, хто саме стріляв, бо решта кіннотчиків не хотіла видавати товариша. Але Журбу за це заарештовано, і військовий суд присудив вислати його як "штрафного" на передову лінію, де, як правило, такі люди гинули. А відправляти Журбу у той "штрафний батальйон" (чи як він там звався) доручено Шмельову, *що ще перед тим став працівником НКВД*. Але коли

Шмельов вів заарештованого Журбу, його друзі кубанці Тарасенко та Скиба простежили за цією "парою", і Тарасенко в відповідній місці застрелив Шмельова. А що ще перед тим німецька бомба влучила в той будинок, де був суд і судді та знищила всякі сліди звинувачення й присуду (суто белетристична "випадковість"), то це дало підставу підполковникові Гордієнкові взяти Журбу в свій нормальний полк і тим урятувати його... для другої повісті дилогії як її головного ж таки героя.

Прочитую останній абзац повісті.

"Поїхали, Скибо, наздоганяти полк..."

Ще довго майоріли в степу два вершники на рудих конях. Все далі й далі простягалися в житі дві нерозлучні стежки. Ось вершники перетворилися на чорні цяточки. Потім і вони зникли, де золоту повинь житів перетинала синя смуга чернігівських лісів"...

Тут, між іншим, знов маємо підтвердження моєї думки про не дуже влучну назву повісті "Вершники в житах": жита — і чернігівські ліси. А як узяти на увагу й зміст цієї повісті, то її, зважаючи на згадану вище аналогію (не утотожнюючи мовостилів Толстого й Остапенка: у першого він такий як важка ході биндюга, а другого такий, як алжур кавказьких коней), то її можна було б назвати "Війна без миру". Адже Друга світова війна не тільки не закінчилася в цій повісті, а й в історичній дійсності, коли після припинення воєнних дій чи не вперше в історії воєн не було підписано формального миру, а переможені ось уже понад 30 років залишаються під фактичною окупацією переможців (Східня й Західня Німеччини, Угорщина, Японія).

(Закінчення в наступному числі)

НА ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"

Під час Товариського Вечора в Ст. Катеринс, 7-го грудня 1979 р., було зібрано \$129.00 на журнал "Молода Україна". Пожертви склали:

По \$20.00 — Іван Приймак.

По \$10.00 — Петро Бурак, Микола Метулинський, Віктор Педенко, Сергій Шопський і Катерина Щербань.

По \$5.00 — Федір Білаш, Микола Гаврилюк, Михайло Головаш, Михайло Качура, Леонід Ліщина, Олекса Мельничук, Андрій Озимчак, Михайло Савранчук і Володимир Тимошенко.

По \$4.00 — пані Черниш,

По \$2.00 — Василь Авраменко, Іван Данильченко, Степан Захарчинський, пан Конит і Олекса Федь.

Всім Вам щиро дякуємо.

Ред. і адм. "Молодої України"

Віра ВОРСЬКО

РУШНИК

*Рушник — це символ гоїних сил,
Він може все зв'язати.
На рушникові хліб і сіль
Підносять скрізь у свята.*

*Коли свати у хату йшли,
Щоб сватати дівцю, —
Рушник, мов долю їй несли,
І сонце — паляницю.*

*Якщо дівчина молода
Дружитись намір мала,
То рушники сватам вона
Найкращі подавала.*

*І молодому теж колись
Рушник чіпляли збоку,
Щоб шлях новий життєвий скрізь
Був ясний і широкий.*

*Йдуть молоді по рушнику!
Квітки по білім полю,
Щоб мали у житті таку
Ясну квітучу долю!*

*Ім в'яжуть руки рушником,
Бо сила ця, що в'яже,
Яку ніколи і ніхто
На світі не розв'яже!*

*Як син ішов у дальню путь,
Рушник давала мати,
Щоб свій він рід не зміг забути,
Рушник мав всіх єднати.*

*Рушник був символом отим,
Що на шляхах-дорогах
Нагадував про рідний дім
І вів до перемоги.*

*Рушник в квітках ніс мрій тепло,
Любов палку й посвяту,
Мов амулет, боров він зло
І міг оберігати.*

*Рушник — це символ, амулет,
Що предки нам створили,
Народ наш — це співець, поет.
Рушник — поема ціла!*

*У рушнику — цвітіння сльози —
Усіх сердець надії.
Він оживляє образи.
Він родить чар і мрію.*

*Де ж символічний той рушник,
Що предки нам створили?
У нім — символіки потік.
В нім — океани сили!*

("Лада", поезії, 1977)

Людмила НЕЛІПА

"БУДЬ ЗАВЖДИ НЕПОХИТНОЮ УКРАЇНКОЮ"

Люба Любо!

*Будь завжди непохит-
ною українкою: це
дасть найглибший зміст
і найбільшу красу тво-
єму життю.*

Арх. Любченко

11/10-44р.

Жегестів

Порада присвячена письменником Аркадієм Любченком Людмилі Неліпі, під час зустрічі в Жегестові на Лемківщині в 1944 р.

Декілька тижнів тому, в привітній гостині Оленки та Миколи Латишків, Леонід Ліщина нагадав присутнім одумівцям про те, що наближається тридцяти-ліття існування їх організації, тому дуже бажано і потрібно, щоб вони поділилися своїми спогадами про минуле ОДУМ-у з читачами.

Думала, що "обмине" мене, бо ж я ніколи не була в ОДУМ-і, та не судилося... Присів Леонід коло мене, та й каже: "Збери і ти свої думки та напиши дещо для молоді"...

В ту хвилину, як завжди, знайшлася не одна одговорка, але час робить своє. Леоніда дуже поважаю за його неуникання від українських обов'язків: терпеливо, віддано працює він для сучасного, на жаль, часто невдячного суспільства. Як одиниця цього суспільства, не можу, вірніше совість не дозволяє, відмовитися, а тому мушу відгукнутися на Леонідове прохання.

Отож, насамперед стверджую, що наша молодь найкраща, без огляду на те, якої віри чи до якої організації вона належить, її єднає передусім одно єдине найдорожче, що вона — українська. Молодь наша виростає так, як і я виростала, поза межами рідної України. Дуже важко доводиться будити, плекати та гартувати український дух, українську свідомість, щоб справді віддано любити Україну.

Своїм єдиним батькам я безмежно вдячна за те, що з самого раннього дитинства зуміли втілити

в мене і запалити жаринку любови, гідности, гордості до всього рідного, дорогого — українського. В моїй душі ця жаринка горітиме до останньої хвилини життя.

Продовж років, доводилося мені зустрічати багато українських вчених, письменників, громадських діячів, мистців, і всі вони, як метеори, гобили на мене певний свій вплив. Але серед них, хочу виділити одного письменника. Цей метеор був Аркадій Любченко, який появився на безмежному обрії та, на жаль, передчасно згорів...

Аркадієві Любченкові, українська молодь ніколи не була чужа, він її дуже любив і ніколи не був байдужий до неї. Мені він особисто приділив велику увагу, написавши у мій дитячий альбомчик ось такі слова: "Люба Люсю! Будь завжди непохитною українкою: це дасть найглибший зміст і найбільшу красу твоєму життю".

Проминуло 35 років з того часу, коли присвятив мені цю пораду — перлину мудрости Аркадій Любченко. Сьогодні ж, незнайомі мені юначко та юначе, ділюся з вами цією спадщиною з надією, що приймете її в свої душі, так, як прийняла її я.

Повірте моему власному досвідові і будьте непохитними українцями, що й становитиме найглибший зміст і найбільшу красу вашого життя.

Торонто, грудень 1979 р.

А. ЮРИНЯК

"ХРИСТИЯНСЬКА ЛІГА ПАТРІОТІВ"

Пересічний громадянин США з "етніків" мало знає про різні прояви духового життя своєї прибраної батьківщини: він надто полонений турботами про "зелені" і взагалі процесами своєї американізації. Це тим більше, що засоби масової інформації: преса, радіо, ті-ві назагал обтяжені щоденним частуванням читачів, слухачів і видців модною тематикою сексу, спорту і гвалту, то як бандитизму.

Щоправда, прояви духового життя, неспівзвучні потужній хвилі матеріалізації, не належать до фасцинуючих, малопомітні, позбавлені динамізму. Про них залюбки кажуть: "Не живе, а животіє". Зокрема, якщо мова про політичний аспект, то лише під час кампаній президентських виборів виринають на сторінках часописів згадки про якусь третю (або навіть четверту) партію — явного ліліпута супроти обох великанів: партії демократичної і партії республіканської.

Так було досі і так ще є сьогодні.

Але останнім часом частішають познаки, що ідилія двопартійного чергування-панування може бути поважно загрожена... не від комуністів — боронь Боже! — а від християн, точніше кажучи, *християн-патріотів!*

Тут я дозволю собі невеличкий відступ.

Інститути публічної opinio (Галлупа та ін.) як також деякі індивідуальні обсерватори суспільного життя останніми роками констатували помітний зворот до консерватизму в лоні американського суспільства. Дехто схильний причину цього бачити в щодалі більшій насиченості тутеш-

ньої людности антикомуністичними збігцями з країн советського блоку та комунізованої південно-східної Азії; дехто пояснює це глибшим усвідомленням людністю небезпеки світового комунізму, досі нерозважно підтримуваного лівацьким курсом урядів США. Ще інші головну причину бачать у "політичній моді": мовляв, як і кожна мода, політичне лівацтво з його "ударними" атеїстично-нігілістичними слоганами й хлоп'ячою бравадою починає себе вичерпувати, йде на спад на цілому фронті — від родини аж до Білого Дому; більшість людности поволеньки повертається обличчям до старих авторитетів і святощів — знову ж таки на всій лінії — з родини почавши, через школу та громадські установи аж до Білого Дому.

Мабуть, ці треті (що за зброю беруть моду) мають найбільше рації. Бо ще давні латинці казали: *Mutantur tempora — mutantur et homines*: *мінються часи, мінються (з ними) й люди, їх смаки і погляди.*

Свята правда. Лише в цім конкретнім випадку (адже про США мова) кортить дочепити, з фолклорних скарбів узявши, ще такий "кавалок": "Дай Боже консервативному теляті з'їсти демоліберального вовка хоч би в мріях!"

Кмітливий читач напевно здогадався, що все, досі сказане, становить лише "під'їзд" (але він конче потрібний) до "Християнської ліги патріотів", котра, вмостившись у наголовку, жде своєї черги.

Так ось стисло про неї.

Англомовний журнал "Спотлайт", звідки частенько черпає матеріал санфранціська "Русская Жизнь", інформує своїх читачів про конференцію, скликану в посілості Християнської консервативної церкви на півдні Іллінойсу. Конференцію скликала власне "Християнська ліга патріотів". Учасники конференції (а було їх 6 соток) по вислуханні декількох десятків доповідей схвалили велику, з багатьох точок укладену резолюцію суґубо політичного змісту. Перша частина резолюції окреслює загальнополітичний стан США — як його бачать і оцінюють учасники конференції. А друга частина подає "висновки", зглядно заклики до християнських патріотів і вимоги до уряду в Білому Домі.

Нема в журналі місця для повного тексту згаданої резолюції — вона велика; тому обмежимося наведенням найсуттєвіших точок — так з першої частини, як і з другої ("висновків").

І. "Загибіль нинішнього суспільного ладу в США майже невідхильна, якщо й далі триватиме самовбивчий руїнницький курс політики, фінансів, моралі й озброєння.

І. Нестабільність, хиткість соціального ладу вимагають співдії громадян, щоб відвернути наявну небезпеку в добі світової конспірації й інтриг. Ми

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

**НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ**

Крамниця при вул. Блур коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

**2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9**

Tel.: (416) 767-3424

віримо, що сам народ — як про це каже Деклярація Незалежності — є і повинен бути остаточним господарем власної безпеки, вольностей і національного суверенітету.

I. Ворог, що стоїть перед нами як внутрі, так і зовні, це — міжнародний соціалізм і комунізм, їх конспірація, яка проникла в нашу країну, в усі верстви її суспільства і уряду; це творить загрозу нашій політиці, моралі, економіці. До цього ще слід додати ворожі збройні сили, які концентруються біля наших кордонів для езентуального нападу”.

У частині висновків маркантні точки такі:

II. Негайно зголосити свій вихід з членства в Об'єднаних Націях і відмовити їм перебування на терені США.

II. Припинити матеріяльну допомогу чужим країнам і обмежити іміграцію чужинців до США, залишаючи дійсними лише невеличкі квоти з країн, людність котрих відповідає основному етнічному складові нашої нації.

II. Скасувати всі закони про примусове перевезення школярів для расової інтеграції; привернути чинність принципові “поділеної рівності”.

II. Відновити дружбу з нашими довгочасними арабськими союзниками: визнати, що Ізраїль повинен вийти з усіх окупованих арабських територій, за винятком Єрусалиму, що має бути міжнародним містом.

II. Привернути християнські принципи в урядовій політиці, в освітній системі і всьому суспільному ладові, поборюючи всілякі викривлення і збочення від віри наших предків і взагалі основних засад нашої нації”.

Об'єктивно міркуючи, не можна не визнати слушности багатьох точок резолюції *християн-патріотів*. Вони надихані щирою турботою за дальшу долю нашої свободоловної країни.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

Катерина Щербань	\$75.00
Григорій Мороз	50.00
Юрій і Олена Лисики (Ошава)	50.00
Мистецьке стоваришення "Козуб"	35.00
Володимир і Валентина Корженівські	25.00
Олексій і Надія Говорун	25.00
Андрій і Віра Ліщина	20.00
Іван Гловацький	20.00
Петро і Ольга Неліпи	15.00
Василина Богдан	13.00
Іван Даценко	10.00
Катерина Мусій	10.00
Петро Бурак (Бімзвіл)	10.00

За фінансову підтримку всім щиро дякує

Головна Виховна Рада Коша
Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді

**УПISУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного
ОДУМ-у!**

Василь СИМОНЕНКО

**

*Ми думаєм про вас. В погожі літні ночі,
В морозні ранки і вечірній час,
І в свята гомінки, і в дні робочі
Ми думаємо, правнуки, про вас.*

*Ми думаєм про вас — і тому наші руки
Не в'януть біля плуга і станка,
Тому в серцях у нас не витончена мука,
А радість голосиста і дзвінка.*

*Ні, то не сум промінить риса кожна,
То творчість б'є з надхненних наших віч,
А творчість завжди мрійна і тривожна,
Немов травнева неспокійна ніч.*

*Ні, сонний спокій зовсім нам не сниться,
Ні, нас не вабить ніжна тишина —
Прийдешнє осягає наші лиця,
Неспокій творчий з вічністю єдна.*

*І тому ми спокійно і суворо
Стрічаємо у праці і борні
Наклепи злобні і тупі докори,
Потоки божевільної брехні.*

*Ми думаєм про вас. В погожі літні ночі,
В морозні ранки і вечірній час,
На свята гомінки і в дні робочі,
Нащадки дороги, ми захищаєм вас.*

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

ALEX ELECTRIC LTD.

ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

А. ЛИСИЙ

АНДРІЙ ШЕВЧЕНКО — АКТИВІСТ ОДУМ-у

Під таким заголовком було надруковано статтю в "Українському Тижневику" (англомовне видання "Свободи", вересень 30, 1979). Радимо її прочитати. Вона стосується не тільки Андрія Шевченка, але також цілого ОДУМ-у.

Роман Юценів, автор статті, признається, що він, хоч і активний в українському суспільстві, але будучи членом Пласту, майже нічого не знає про ОДУМ. Причиною цього, як він вважає, є те, що українська преса багато пише про СУМ і Пласт, але мало пише про ОДУМ. Для преси український світ на захід від м. Альбані ніби не існує. А тому, що головна маса одумівської молоді перебуває на середньому заході, про ОДУМ рідко згадується в пресі.

Ми, звичайно, з такою інтерпретацією не погоджуємося і вважаємо, що причиною відсутності інформації про ОДУМ є явна дискримінація, яка виходить з провінційної зашкарублості преси нашого естаблішмента, яка далі своїх Заліщиків нічого більше не бачить.

Але тут хочемо похвалити Андрія Шевченка за те, що він дуже детально висвітлив авторові статті про життя, працю, методи виховання та інші аспекти многогранної діяльності ОДУМ-у. Остаточної потенції ОДУМ-у, на думку Андрія,

ще не досягнуто. Вона лежить, можливо в руках молодшої генерації одумівців, яка поступово приходить до керівництва в ОДУМ-і. Однією з позитивних прикмет ОДУМ-у є те, що кожен молодий одумівець, якщо хоче, може досягнути керівного становища в ОДУМ-і. Старші одумівці сприяють цій зміні і заохочують молодь до здобуття ступенів провідників ОДУМ-у. На питання, чому він є такий дуже активний в ОДУМ-і, Андрій відповів: "Так мене виховали батьки. Я турбуюся долею українського суспільства". В цій відповіді автор вбачає результат виховання в ОДУМ-і. Він закінчує статтю так: "Тоді, коли багато молодих українців думають лише про себе і про свої матеріальні забезпечення, часто відходять від українського суспільства, не беруть активної участі в житті його, Андрій є активний в ОДУМ-і тому, що він відчуває певний обов'язок, який він віддає назад своїй організації за те, що вона дала йому: любов до України та посвяту до всього того, що є українським. Це є найкращим прикладом того, що ця організація виконує свою ціль."

Ми gratулюємо Андрієві Шевченкові!

З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ ОДУМ-У
ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ОДУМ-У В ТОРОНТО
" ВЕСНЯНКА "

в л а ш т о в у є

ВЕСНЯНІ ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ

З КОНЦЕРТОВОЮ ПРОГРАМОЮ
в суботу 19-го квітня 1980 року

в аудиторії Etobicoke Olympium

590 Rathburn Rd. — Etobicoke, Ontario

ГРАТИМЕ ДОБІРНА ОРКЕСТРА. — СМАЧНИЙ БУФЕТ
УСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЄМО.

Вступ: 8 дол. дорослі; 7 дол. студенти.

КВИТКИ ВСТУПУ ВЖЕ МОЖНА КУПУВАТИ У ЧЛЕНІВ КОМІТЕТУ

Тепер це вже закон. Ви не маєте більше права керувати автомобілем без забезпечення.

Акт Обов'язкового Авто-забезпечення став дійсним з днем 1-го грудня 1979 р. Тепер мешканці Онтаріо мусять мати забезпечення на автомашину, щоб вони могли її зареєструвати. Вже немає більше можливості для водіїв авт заплатити 150 дол. до Фонду для рекламування відшкодування в нещасних випадках автомашин й зареєструвати автомашину без її забезпечення. Цей Фонд не покривав забезпечення; з нього жертва нещасного випадку отримувала відшкодування, а відповідального за випадок водія автомашини чинники Фонду обов'язували платити суму відшкодування.

Останній день для відновлення реєстрації автомашини це 29 лютого 1980 р.

Щоб зареєструвати якунебудь автомашину, Ви мусите мати забезпечення найменше на 100,000 дол. для покриття оплати відшкодування 3-ій стороні. Якщо бажаєте додаткових інформацій про новий Акт Обов'язкового Авто-забезпечення, просить відповідні листівки в бюрох для видачі дозволів їзди автомашиною або в Осередках іспитування водіїв автомашин, або пишть до (можете також телефонувати безплатно на число 1-416-963-1111):

Consumer Information Centre
Ministry of Consumer
and Commercial Relations

555 Yonge Street
Toronto, Ontario
M7A 2H6

Ontario

Frank Drea,
Minister of Consumer and
Commercial Relations
William Davis, Premier

Олексій ПОШИВАНІК

В СОТІ РОКОВИНИ СИМОНА В. ПЕТЛЮРИ

Ансамбль бандуристів ОДУМ-у, Чикаго, на відзначенні сотих роковин народження Симона Петлюри (диригент Євгенія Косогор)

В неділю 25-го листопада 1979 р., в Чикаго відбулося відзначення сотих роковин народження найбільшого сина українського народу останнього століття Симона Петлюри. Академія відбулася в аудиторії школи Шопена, де голова відділу УККА д-р М. Харкевич прочитав коротке вступне слово.

Першою точкою програми був "Поклін Отаманові" з почесною стійкою під його портретом членів організацій молоді ОДУМ-у, Пласту та СУМА із прапорами та віршем "Пам'яті Симона Петлюри", який прочитала Галина Левчук. У програмі виступили дві самодіяльні одиниці передмістя Чикаго: хор "Дніпро" середку ООЧСУ і СУМА з Палатайну під диригентурою Ярослава Стефанюка і жіноче вокальне тріо з православної парафії св. Андрія в Аддісон. З Чикаго виступив ансамбль бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Євгенія Косогора.

Доповідь прочитав ред. Любомир Рихтицький. Він представив величну постать Симона Петлюри і його візію. Доповідач аналізував і порівнював моменти історичних подій. Л. Рихтицький ствердив, що в роках визвольної боротьби доби С. Петлюри українська маса та провідна інтелігенція не зрозуміли й не скористали з можливостей того історичного моменту і не впізнали величі державного провідника Симона Петлюри. "На превеликий жаль, ми не знали Петлюри за його життя і навіть сьогодні... ми не оцінюємо як слід його політичного потенціалу і його політичного заповіту", ствердив Рихтицький. Хоч від Мазепи до Петлюри пройшло 200 років "...так сталося, що у хвилині, коли Україні прийшлося широко розгорнути крила і злетіти до висот свободи, незалежності та власного державного життя, наші

народні маси залишилися пасивними, а наша провідна верства безнадійно заплуталась у тенетах чужої нам ідейно та духовно ідеології, не віднайдши ані себе, ані свого історичного призначення, ані назвіть прикладу Симона Петлюри і його праці".

Доповідач твердив, що ми часто називаємо історію великою учителькою життя, однак ми не дуже добрі учні.

Симон Петлюра, підкреслив Л. Рихтицький, писав, що наш народ треба перевиховати, що нам треба навчитися слухати своїх провідників, керуватися знанням нашої інтелігенції і що нашої інтелігенції вже найвищий час почати давати позитивний приклад всьому народові. Доповідачі звичайно підкреслюють військові заслуги С. Петлюри, достатньо не підкреслюючи його політичної державно-творчої праці. Тут він звернув увагу і на політичне значення дій і думок С. Петлюри.

"Симон Петлюра завжди говорив, що вирішуватиме той, хто міцніше триматиме зброю в руці. Глядім, щоб цю зброю тримали ми, і у світлі цієї відповідальності забудьмо за наші дрібні внутрішні непорозуміння, а навпаки, об'єднані однією великою візією, однією великою ідеєю, в якій змішаються всі наші політичні думки і погляди — сьогодні, у це велике свято великого українського патріота, воїна і державника, схилім голови над його передчасною могилою, перед символом його історичної величі — і виконаймо його політичний і національний заповіт", закінчив свою доповідь ред. Рихтицький.

На святі в залі було приблизно 250 осіб. Для Чикаго це менш ніж скромна кількість. Були тут колишні вояки з 1918-го року, ветерани часів Другої світової війни, рідня учасників програми

та один католицький священник о. М. Бутринський.

У 1979 році в Чикаго, як і по інших містах, святкували різні ювілеї, роковини, робили багатолюдні з'їзди та здвиги і бенкети... преса не встигала про них згадувати. Врешті, майже при кінці року, після відзначення всіх і вся, на календарі імпрез відділу УККА знайшлася відкрита дата для Симона Петлюри — в соті роковини його народження.

Хоч свято було скромне, та за вкладену працю належить признання Українському міжкомбатантському комітетові в Чикаго, а також учасникам і виконавцям та сумлінним громадянам, що прийшли вшанувати найбільшого сина українського народу цього століття.

Нам треба шанувати своїх окремих парафіяльних, організаційних і партійних керівників, але Симон Петлюра не був тільки журналістом, публіцистом, політиком чи тільки вояком, — він був найбільшим українським державним мужем нової доби. С. Петлюрі належалися багато більші здібності в соті роковини його народження, ніж українська спільнота у вільному світі йому дала.

Микола РУДЕНКО

Поезія — не жарт...
Вона —
Це теж космічна битва.
Вона і мати, і жона
Присяга і молитва...

Є тіло, розум і душа —
І все це прагне руху.
Поезія для нас лиша
Живі кристали духу.

І кожен отакий кристал —
Не паперовий клаптик:
У нім вогню астральний шал,
Зародження галактик.

Якщо серед нових машин
Поезії не буде,
До кібера зведеться син,
До автоматів —
Люди.

НАД СВІЖОЮ МОГИЛОЮ БЛ. П. ВАСИЛЯ ІВАНОВИЧА ТАЦЮКА

Коли помирає людина, яка дбає лише про себе, сприймається це як природну річ. Мовляв, всіх нас чекає те саме. Коли ж відходить від нас людина, яка дбає також про долю свого народу, молоді і своєї церкви, — огортає жаль. Думаєш, ну, чому б не пожив ще хоч 10 років.

Смуток і жаль огорнули і мене, коли в вівторок 15 січня 1980 р. вечером Іван Данильченко повідомив мене, що Василь Тацюк не живе. Дуже шкода стало його. Так ще хотілось би бачити його під час одумівських таборів на оселі "Україна". Хотілось би з ним ще розмовляти і слухати його думки про наше життя в розсіянні, про нашу пресу, зокрема про журнал "Молоду Україну", який він постійно читав.

Познайомився я з Василем Івановичем Тацюком ближче якраз під час відпочинкових таборів. Він дуже любив таборян і охоче з ними розмовляв. Через різницю в віці це не завжди вдавалось, але з багатьма він спілкувався добре. Минулого літа він мав довші розмови з Юрієм Криволапом молодшим, і пізніше зустрічаючи мене, говорив: "Але ж і розумний хлопець. Він усе чисто знає. Про Україну знає, ніби там ріс хоч ніколи там не був. Як гарно, що в ОДУМ-і є такі хлопці". А потім додавав: "Та всі діти тут добрі. Завжди вітаються".

Будучи близько одумівської молоді і знаючи її потреби, він записав своє ім'я золотими літерами в історії ОДУМ-у, даруючи 10.000 доларів на будову будинка-барака на оселі "Україна", цим самим ставши меценатом ОДУМ-у.

Шкода, дорогий земляче, що невблаганна смерть не дозволила тобі бачити той будинок викінченим і заповненим молоддю. Твій відхід залишив помітну прогалину в українській спільноті, зокрема серед топівців Канади і США.

Не дозволила тобі, Василю Івановичу, смерть піти на вічний спочинок на твоїй улюбленій Полтавині біля батьків і пращурів. Далеко твоя могила від твого улюбленого полтавця Івана Котляревського і дорогого тобі Тараса Шевченка, про яких ти мені часто згадував.

Прощай, добра людино! Прощай, дорогий Василю Івановичу! Нехай привітна канадська земля буде тобі легкою!

Пам'ять про тебе буде завжди серед нас.

Л. ЛІЩИНА

18 січня 1980

У 30-РІЧЧЯ ОДУМ-у приєднайте хоч
одного читача-передплатника
для "Молодої України"!

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

Отець Роман Божик і референт юнацтва Юн. ОДУМ-у Василь Тимошенко за головним столом під час Йорданської Вечері. Катедро св. Володимира, Торонто, 18 січня 1980 р. Фото Ів. Корця

ДО ГОЛІВ ФІЛІЙ ОДУМ-У І ТОП-У США І КАНАДИ

Дорогі друзі!

Сію, вію, повіваю, з новим роком поздоровляю!

Вітаю із 30-літтям ОДУМ-у засновників, сеньйорів, усіх, що виросли в рядах ОДУМ-у. Зокрема вітаю актив одумівський і толівський — бо, якби не цей актив, то напевно ми не святкували б 30-ліття.

Про причини, обставини, витривалість, досягнення та сам факт проіснування 30 років ОДУМ-у ми ще почуємо на бенкетах та читатимем у пресі. Тут я хочу пригадати кілька наших обов'язків так, щоб ми гідно підготувалися до відзначення ювілейного року ОДУМ-у, а саме:

1. Пожвавити активність філій ОДУМ-у мистецтвом, спортом, дискусійними вечорами... та зокрема заактивізувати плекання доброго імені українського народу і його прагнення до самостійності. Всякими способами треба помагати українським дисидентам та членам закордонної Гельсінкської Групи, які далі працюють на допмогу ув'язнених дисидентів.

2. Розпочати акцію приєднання нового членства ОДУМ-у, повернути до активності малоактивних, збільшити доріст Ю. ОДУМ-у та працювати з ним. По можливості, нав'язувати контакт із ново-приїжджими з України.

3. Розпочати акцію приєднання нових передплатників журналу ОДУМ-у "Молода Україна". Припинювати свою передплату, щоб не були бсржниками — пригадки заборгованості є коштовні, не чкайте на пригадки, щоб вирівняти свою залежність.

4. Із одумівської коляди, філії повинні виділити певну суму на пресфонд одумівської преси, а саме: на журнал "Молода Україна" та на "Українські вісті", які вже довгими роками друкують сторінку ОДУМ-у безкоштовно. Особисті пожертви на пресфонд також є побажани.

5. Треба завзято готуватися до Ювілейної Зустрічі ОДУМ-у, щоб зустріч була гідна нашого 30-ліття, добре zorganizована і масова.

6. Преса" Останнім часом дуже замінний брак дописів і репортажів про діяльність філій ОДУМ-у, як в США, так і в Канаді. Ми знаємо, що певні філії є активними, але мало бачимо в пресі. Якщо ви самі про себе не напишете, то за вас ніхто не писатиме. Репортажі можна слати на адресу редакторів журналу "М. У." та сторінки ОДУМ-у при "Українських вістях". Також можна слати безпосередньо до "Свободи", "Народної волі" та інших місцевих газет.

Одумівці, які мали б бажання писати, але не є певні мови — нехай не бояться, редактори "М. У." і Сторінки зроблять належні поправки, якщо потрібно буде.

Одумівці, які мали б бажання писати репортажі і дописи англійською мовою, можуть це також робити. Щоденник "Свобода" має англомовний тижневик, а "Народна воля" і "Нова зоря" (Чикаго) мають англомовну частину в газеті. Деякі газети аж просять українського англомовного матеріалу. Пам'ятайте, якщо ви про свою філію не будете писати, ніхто інший не напише.

7. Всі зміни адрес Старших Виховників, обов'язково пересилайте на адресу орг. реф. ЦК ОДУМ-у для упорядкування адресаря.

8. Пригадую, що 2-гу одумівську пробу можна здавати два рази на рік. За інформаціями можна звертатися до уповноважених давати іспити другої проби, або до орг. реф. ЦК ОДУМ-у. Філії повинні провадити семінари для підготовки своїх членів, тих, що є кваліфіковані до 2-ої проби.

З привітом і пошаною

Ол. Пошиваник

1-ий заст. голови ЦК ОДУМ-у
20-го січня 1980 р.

ДУМКИ В 30-ЛІТТЯ ОДУМ-У

На мою думку, в нас серйозна проблема. Мета нашої організації занедбана. Так виглядає, що більшість членів думають, що ОДУМ є для забав та інших розваг. Так не є.

У нас цілей багато: плекати відповідальність, дисципліну і

Інструктори Тарас Ліщина і Антон Лисик навчають дівчат гри в відбиванку.

Оселя "Україна", серпень 1979 р.

свідомість — це деякі з найважливіших. Ми їх не досягли. Брак дисципліни, і відповідальності є жалюгідні. Гадаю, що всі знають, про що я говорю. Звичайно, ми підтримуємо нашу організацію, коли йде мова про заборони, літні табори чи зустрічі. Але я маю на увазі працю, яка є підвалиною до всіх проявів, які нам подобаються, як філійні сходина, проби тощо. Тут присутність близька до нуля.

Цей лист не спрямований до всіх членів. Однак, читаючи його, молодий читач, подумай, скільки ти зробив для організації в минулому і скільки ОДУМ зробив для тебе. Ти був на таборі виховників? Хто платив за подорож? Хто організував табір? Ти граєш в копаній м'яч? Хто опікується дружиною?

Вже час, щоб і ми щось зробили. Час, щоб і ми щось вклали в ОДУМ, крім того, що ми є членами. Наші батьки не будуть завжди з нами, щоб все для нас планувати. Ми мусимо стати хребтом нашої організації і працювати, щоб ОДУМ зробити тим, чим він мав бути. Його майбутнє є в наших руках.

Наталка Лиса
Міннеаполіс, США
Січень 1980 р.

ПОДЯКА ВІД СТУДЕНТСЬКОГО ВІДДІЛУ ОДУМ-У

Складаємо велику подяку шановному панові Таранові з Гошен, Індіана, за його велику працю в мистецькому вирізбленні чудової одумівської емблеми, яка буде гордістю нашого відділу.

Високопатріотичні українці старшого покоління допомагають своїм прикладом нашої молоді, триматись своїх організацій, також під час зустрічей діляться думками і працюють для української молоді, щоб зберегти її від асиміляції.

Пан Таран зробив нам цю несподіванку під час Першого з'їзду студентського відділу ОДУМ-у в Гошен. Емблема виконана чудово і буде нашою прикрасою і гордістю.

Ще раз дякуємо Вам, Пане Таран, і бажаємо Вам багато літ і кріпкого здоров'я в Вашій праці на допомогу молоді і нашої українській спільноті.

Петро Байрачний
Заступник голови
Студентського Відділу ОДУМ-у

Від Редакції: На жаль, надіслана з подякою фотографія ембле-

ми, через малий контраст між емблемою і тлом, не могла бути поміщена в журналі. Як тільки отримаємо ліпшу фотографію (бажано не кольорову), негайно помістимо.

ЛИСТИ

До редакції журналу
"Молода Україна", Торонто

Дорогі Друзі!

Читаючи Ваш журнал, я прийшла, правда вже давненько, до переконання, що це ще самий ліпший журнал на еміграції, який не тільки багатий змістовно, але і дише демократичним духом, якого ми майже вже на еміграції згубили.

Пересилаю Вам гроші за журнал за три роки в сумі 27 доларів і 20 центів на пресфонд. Хай молодь наша не забуває свою мову і її порівнює в коледжах з іншими мовами світу і тим самим збагачує співучу, мелодійну мову своїх батьків і прабатьків.

Щастя Вам, Боже! Лишайтеся здоровими на багато років. Не забувайте своїх друзів у Канаді і в Америці.

Лідія Григоренко
Сомерсет, Н. Дж., США

До "Молодої України"
Торонто, Онтаріо

Дорогі Друзі!

16-го грудня 1979 р. відійшов у Вічність наш дорогий приятель, довголітній голова ТОП-у в США, та прикладний українець бл. п. Василь Васильович Григоренко.

Філія ОДУМ-у Сомерсет-Баунд Брук на бажання покійного, замість квітів на його могилу, складає пожертву в його імені на фонд одумівського пресового органу "Молода Україна".

З щирим одумівським привітом

Андрій Шевченко, голова
Наталія Павленко, 2-ий заст.

Батьки! Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?

НА ТАБОРІ БУЛО ГАРНО

Цей рік на таборі, на оселі "Україна", було гарно. Я належала до групи "Карлики". Моя виховниця називалась Наталя Коновал, а заступниця Валя Ситник. Ми мали напад на хлопців, битву подушками, обмазали хлопців кремом до голення, мали багато спорту, констест, хто міг з'їсти більше вареників, змаг у киданні підков, та конкурс у "тетер" м'яч.

Під час карнавалу наш гурток мав "дім страху" — всі таборовики казали, що дім сподобався. Я також зустріла багато дітей. В моїм шатрі були дві дівчини — Софія Білінська з Ньюарку, та Лена Гончаренко з Інгерсол. Дуже добре, що я була на таборі в в цій році.

Ліда Юхименко
Торонто, 1979 р.

ЗНОВУ ПОЇДЕМО НА ТАБІР

Табір сподобався, бо команда була молодша і ліпша, ніж колись. Ми багато працювали над греблею, яку за два тижні скінчили. Була добра їжа і багато спорту. Добре, що ОДУМ купив два човни, та що тепер на оселі є площа на копаний м'яч, і сітка

на відбиванку. Приїдемо знову на другий рік.

"Білі вовки"

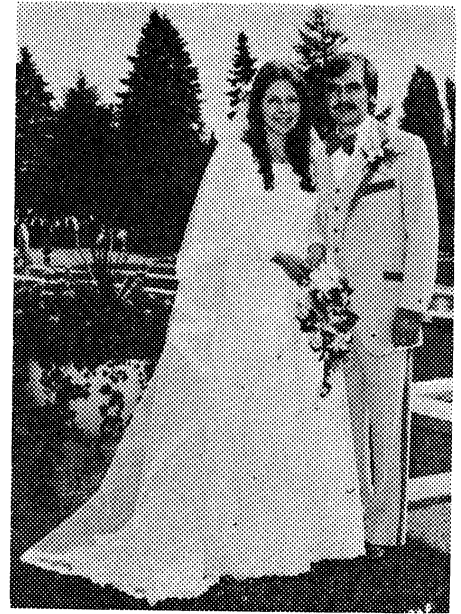
Оселя "Україна", липень 1979

ВЕСІЛЛЯ

В суботу 4-го серпня 1979 року в родинях Ніни і Миколи Жовтоніжків та Дороти і Франка Догерті була радісна подія. В цей день о годині 2-й по обіді в церкві св. Покрови (Монтреаль) відбулося вінчання Галини Жовтоніжко з Стівеном Догерті, яке довершили о. Захарій Ревко — настоятель і о. Микола Равлюк з Оттави. Молитви читали о. Захарій в українській мові і о. Микола в англійській (молодий, його родичі і гості англійці), та дали молодят гарні і змістовні поради.

На 5-ту годину родичі та запрошені гості від обох молодят виповнили залю собору св. Софії, де відбулося весільне прийняття. Господарями — сватами були Степан Момот з дружиною Меланією і Василь Сойко з дружиною Антоніною.

Прийняття, яке було багатолюдне і величаве відкрив сват В. Сойко, а молитву провів о. Захарій. По молитві представлення головного столу — Ігор Жовтоніжко —

Галина і Стівен Догерті

брат молоді. Молоду представила Дона Дупеліч, а молодого Генрі.

Після цього сват проголосив тост за молодят та побажав всім смачногс, а вечеря була дійсно смачна і різноманітна.

За нашим звичаєм по вечері слідували привітання молодят та обдарування їх на щасливе життя.

Опісля музика. Перший вальс танцюють молодята, а до них долучаються родичі і гості та так продовжується до пізньої години в добрій, приязнів і веселій атмосфері.

Під час весільного прийняття не забули за добрі діла. За ініціативою В. Сойко, п. Іван Цветков і Василь Горнякевич перевели збірку на пресу, яку розділено на "Молоду Україну" і "Українські вісті" по \$45.00.

Молодятам щасливого родинного життя на многая літа, батькам утіхи, а всім присутнім і жертводавцям щире спасибі.

Присутній

ДЕНЬ УРОДИН ОЛІ СПІВАК

19-го листопада 1979 р. зібралися до пані Олі Співак родина і друзі, які рік-у-рік відзначають цей день.

Народилася Оля на славній Полтавщині в 1933 році в Гадяцькій районі, село Римарівка і прожила там на рідній землі неповних 10 років. Тоді Друга світова війна

Гурток "Носочки" на Першій Всеодумівськй Спортовій таборі.
Зліва: Неля Яскевич, Дарлін Сирник, Сузанна Перець, Ліза Овчаренко, Маруся Відна, Катя Якута, Лена Гончаренко і Наталка Лебединська.

Оселя "Україна", серпень 1979 р.

заставила її з батьками, панством Жидовками, і двома братами залишити рідний край і їхати малою дівчиною до Німеччини, а потім до Франції.

У Франції одружилася з молодим Миколою Співаком, і молоде подружжя виїхало до Канади, м. Лондону. Молодою дружиною з малим сином включилась відразу в працю при своїй рідній церкві та клубі ім. Івана Франка. Під час побудови церкви вона організовує сестрицтво, яке готує робітникам їсти і влаштовує базарі, а пізніше допомагає об'єднати це сестрицтво з Союзом Українок, на чолі якого стає знову головою.

По закінченні сплати боргів церкви і її будови Оля включається у працю при клубі "Український Центр". Працює заступником голови КУК, а в Рідній школі головою.

У 1975 році ОДУМ придбав свою власну оселю "Україна", де Оля теж вклала багато праці. Їздила по Канаді і Америці збирати гроші на оселю. Не раз було гірко, доходило й до плачу. Робила на кухні старшою. Організовувала жінок і не одній говорила: "Тут вам місце, поки оселя не стане на ноги".

Тоді вже ніби все кінчилось, але нема будинку для дітей під час таборів. Тут Оля Співак знову бере на себе обов'язок. Стає у збірковому комітеті. Мимо своїх обов'язків домашніх, їздить збирати гроші по хатах і не раз буває тяжко.

Хай Бог пошле тобі, Олю, терпеливості! Ти своєю працею не одну українську дорогу на чужині проложила, не дивлячись, що ти залишила молодого Рідний край. Ти живеш для українського народу. Хай тебе Бог благословить!

Присутній

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ

17-го листопада 1979 р. в готелі Кінг Едвард VIII (Скантопр, Англія) пан Павло і пані Розіна Кирницькі відзначили двадцятип'ятиліття свого подружнього життя. В цьому готелю чверть століття тому син галицької землі, бувший воєнний Української Національ-

ної Армії і сенсьорита соняшної Італії справляли весілля. Приклад вартий наслідування. В міжчасі багато води втекло у Чорне й Адриатичне моря. Щасливе подружжя добре загосподарилось і вистило нове покоління: чарівну дочку Марію (скоро буде весілля) і двох синів-соколів Богдана та Романа. Панна Марія закінчила коледж і працює учителькою, Богдан — автомеханік, Роман учиться на інженера. Батько працює краністом в прокатному цеху на сталеварні, мріє стати механіком, — учитись ніколи не пізно. Три мужчини в хаті і всі музиканти. Кілька років тому створили в Сканторпі осередок ОДУМ-у, організували концерт, але довго не встояли з браку належного попєртя і противників демократії. Шкода. Зараз у Сканторпі немає ні ОДУМ-у, ні СУМ-у. Молодь чужіє...

Значношановне панство Кирницькі великі соборники. Із шістдесяти запрошених гостей були представники різних національностей, земель, партій і церков. Через те тости, привітання та поздравлення виголошувались мовою міжнародного спілкування. Тост майстром був менеджер готелю містер Гордон, шотландець.

В своєму виступі д-р М. Цибульник поставив працювати, щасливе і гостинне подружжя прикладом для всіх українців та висловив побажання, щоб вони так же весело відзначили золотий ювілей.

Від імені УДР вітав ювілятів автор цих рядків. Гарно грав український квартет у складі: І. Дева, В. Червінський, М. Ерстеньюк, М. Бодовський. Люди бавились, танцювали. Чудовий торт, смачний обід, шампанське, блиск фотоапарату доповнювали красу горно проведеного вечора. Одним словом, був пир на весь сканторпський мир.

З нагоди цієї визначної події в їх житті, п. П. Кирницький подарував на пресовий фонд "Українських вістей" і "Молодої України" по десять фунтів, постійним передплатником яких він є.

Велике спасибі, шановні добродійці, за ту насолоду, що ви дали нам. — Щастя Вам, Боже!

С. Телевний

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ СВ. П. ПРОФ. В. В. ГРИГО- РЕНКА — НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" СКЛАЛИ:

Головна Рада Коша СВ	
ОДУМ-у, США	\$50.00
Є. і Н. Кальман	25.00
Братство св. Андрія при	
Церкві-Пам'ятнику	25.00
Кредитівка св. Андрія в	
Бавнд Бруку, США	25.00
Осередок УРДП	25.00
Філія ОДУМ-у, Філадельфія	25.00
Род. Листий-Лютенко	20.00
П. Стокальський	20.00
Ю. Іхтіаров	20.00
Род. П. Гурський	20.00
Роналд Мамінс	20.00
Род. О. Шевченко	20.00
Род. Мазурець	15.00
Род. І. Павленко	15.00
Род. В. Безсонів	15.00
І. Хейлик	10.00
М. Шульга	10.00
З. Бабанська	10.00
А. Харченко	10.00
Л. Харченко	10.00
П. Довбачук	10.00
Проф. І. Паливода	10.00
В. Дорошенко	10.00
Жоже	10.00
Г. Омельченко	10.00
К. Степовий	10.00
О. Богдан	10.00
Род. Підлипенський	10.00
Род. Бистрицький	10.00
С. і М. Єсєвський	10.00
д-р Ю. Криволап	10.00
Род. Оріховські	10.00
Відділ УНС, Сомерсет, Н. Дж.	10.00
А. Грибович	5.00
М. Луцик	5.00
М. Джус	5.00
К. і А. Гончарів	5.00
Род. Галіон	5.00
Род. Паливода	5.00
М. Дорошенко	5.00
о. В. Покостило	5.00
А. Сидорук	5.00
В. Борщиполець	5.00
М. Скиба	5.00
Гаркавий	5.00
В. Зоря	5.00
Н. Бурк	5.00
Род. А. Вегнер	5.00
Род. Балабос і Реці	5.00

Разом \$600.00

Всім жертводавцям щиро
дякуємо.

Ред. і адмін. "М. У."

ОДУМІВЦІ ВЧАТЬСЯ

Прізвище та ім'я	Університет чи Каледж	Рік	Відділ або фах
Белей Діана	Іллінойський, Чікаго	3	психологічний
Білас Мирон	" "	2	історичний
Завертайло Юрій	" "	3	адміністр.-комерційний
Завертайло Оріся	" "	2	" "
Косик Ліда	" "	2	" "
Косик Катя	" "	1	загальний
Кулініченко Олександр	" "	3	комп'ютерів
Коломієць Анатолій	" "	4	правничий
Коновал Володимир	" "	5	адміністр.-комерційний
Коновал Наталя	" "	2	суспільна інформація
Косогор Іван	" "	5	правничий
Кохно Наталка	" "	3	біологічний
Кохно Тарас	" "	4	медичний
Луппо Галя	" "	3	біологічний
Луппо Ліда	" "	4	комерційний
Луппо Маруся	" "	1	загальний
Яскевич Лариса	" "	3	мистецтва
Мирутенко Василь	Вестерн Ілліной унів., Меконб	4	правопорядок
Куриляк Оля	Валнарейський	2	біологічний
Баяльцалієв Павло	Трайтонський	3	комерційний
Швець Віктор	Іллінойський Техн. Інститут	3	інженерний
Бедрицький Микола	" "	2	" "
Багнівська Оленка	Бол Штат. Інститут	4	медична технологія
Бедрицька Віра	Массачусет Техн. Інститут	4	адміністр.-комерційний
Верб'янський Андрій	Перду Університет	4	індустр. управління
Драпеза Володимир	" "	1	" "
Луценко Ліза	Трай Штат університет	1	адміністр.-комерційний
Савчук Роман	Бол Штат Університет	1	загальний
Дубінін Марія	Манчестерський	2	медична технологія
Гулезич Іван	" "	3	біологічний
Дубінін Катя	Гошен Каледж	3	медична технологія
Лисик Павло	Вестерн Онт., Лондон	4	педагогічний
Подопрігора Катя	" "	4	комп'ютерів
Гончаренко Катя	Гвелф Університет	1	харчування
Овчаренко Антон	Феншо Коледж, Лондон	2	будівельний
Овчаренко Ліля	" "	1	біологічний
Гончаренко Олекса	Вілфред Лоріє, Ватерлу	3	адміністр.-комерційний
Чернів Наталка	Бовлінг Грін	1	комерційний
Коваленко Марія	Акронський	2	мистецтва
Михайлюк Ліда	" "	4	комерційний
Шкурко Вікторія	" "	4	правильне харчування
Яременко Ніна	" "	4	соціологічний
Середа Антон	" "	4	інженерний
Яременко Ліда	Трай-Сі Коледж Клівленд	4	комерційний
Іванчук Роксана	Бовлінг Грін	4	міжнар. комерція
Чалуца Анна	Огайо Стейт	1	загальний
Мигаль Павло	Клівлендський	2	правничий
Таточенко Леся	" "	3	медичний
Бушак Юрко	Морська Академія,		
	Ньюпорт, Род Айленд	2	мореплавство
Клепач Ліда	Кейс Вестерн Ресерв	3	комерційний
Петруша Віра	Вейнський, Детройт	3	медична технологія
Петруша Люба	" "	4	медичний
Шашло Ангеліна	Мічіганський, Ан Арбор	4	фармацевтика
Шашло Андрій	Дженерал Моторс Техн. Інст.	2	інженерний
Приходько Андрій	" "	6	медичний
Самокишин Віктор	Окландський, Рочестер	6	хемічний
Самокишин Роман	Мічіган Штат	2	біологічний
Смик Ірина	Мічіганський, Дерборн	4	інженерний

ОДУМІВЦІ ВЧАТЬСЯ

Прізвище та ім'я	Університет чи Каледж	Рік	Відділ або фах
Розгін Марко	Мічиганський, Ан Арбор	1	комп'ютерів і математ.
Коваленко Галина	Берклі, Каліфорнія	6	мовний
Федоренко Оксана	Ратгерський, Нью Брунсвік	4	мистецтва
Шевченко Андрій	"	5	політичних наук
Криволап Юрій	Мерілендський, Балтимор	4	економічний
Гурський Павло	Пенсильванський, Філадельфія	5	фізико математичний
Гурська Галя	Коледж оф Артс, Філадельфія	3	міське планування
Ваць Олександр	Дрексельський, Філадельфія	3	адміністр.-комерційний
Малий Катерина	Мурський, Філадельфія	3	мистецтва
Павлюк Юрій	Торонтський	4	дентистика
Павлюк Євген	"	1	інженерний
Близнюк Іван	"	1	"
Лисик Анатолій	"	1	фізико-математичний
Роговська Лариса	"	2	політична економія
Білаш Ліда	Шератон Каледж	1	подорожування
Корнієнко Ліля	"	2	загальний
Якута Сузана	"	4	правильне харчування
Якута Дмитро	Альбертійський, Едмонтон	5	правничий
Щербань Микола	Вільфред Лоріє, Ватерлу	3	адміністр.-комерційний
Тимошенко Катя	Гамбер Каледж, Торонто	1	"
Харченко Віра	Сентеніал Каледж, Торонто	2	правнича технологія
Поліщук Ірина	"	2	"
Ліщина Віктор	Йоркський, Торонто	3	фізико-математичний
Лемеза Олександр	"	2	загальний
Критюк Марія	Расрсон Інститут, Торонто	2	декорація
Звірховський Олександр	Бразн, Каледж, Торонто	3	електроніка
Левченко Ніна	Кутстаєн Стейт Каледж	4	комерційний
Фат Таня	Нью Гемпшир Каледж	3	фасоновий
Руца Аніта	Тейлор Інститут	3	фасоновий
Кіріченко Павло	Моревін Каледж	4	музичний
Глаголь Павло	Рутгерський Університет	3	хемічний
Лупул Олександра	Ніагарський Каледж	3	радіомовлення
Гайова Галя	Міннесотський	4	психологія
Вовк Таня	"	5	музика
Вовк Еля	"	4	педагогічний
Вовк Галя	"	4	антропологія
Татарко Оля	"	5	дентистика
Рябокін Соня	"	2	театр
Ярмолівч Ліда	"	1	загальний
Вовк Віктор	Гвадалагара, Мексико	6	медицина
Хоролець Володимир	Пенсікола, Флорида	2	авіація
Татарко Ліда	Лотіян Каледж	1	фасонова індустрія
Лисий Богдан	Ст. Олаф Каледж	1	загальний
Боднарчук Михайло	Авгсбург Каледж	1	"

П о д а л и : Віктор Швець, Володимир Коновал, Оля Шевченко, Наталка Чернів, Наталка Лиса і Віра Петруша. Дальші інформації чи уточнення надсилати до "М.У."

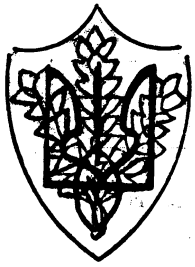
ЛАЗЕР ПРОВІСНИК ЗЕМЛЕ-ТРУСІВ

Як повідомляє інформаційний бюлетень "Новини ЮНЕСКО", у США мають на меті використати лазери для передбачення землетрусів. Усім відомо, що лазер — надзвичайно потужне джерело енергії, а його промінь можна пе-

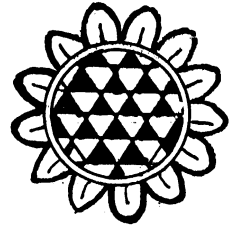
редавати на дуже великі відстані.

Ця здатність лазера дає можливість використати його для зв'язку, у вимірювальних приладах, для керування на відстані промисловими агрегатами, під час буріння свердловин тощо. Лазер допоможе визначити майже не-

помітні зсуви у скелястих утвореннях уже тоді, коли починають зазнавати сильного тиску, який народжує землетрус. Для реєстрації цих ледь помітних коливань, що використовують промінь лазера завдовжки від трьох до п'яти кілометрів. Він виявляє зміщення ґрунту навіть на одну тисячну частку міліметрів.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ВИТІВКИ СТАРОЇ ЗИМИ

Розізлилася бабуса зима: задумала вона всяке дихання із світу зжити. Передусім почала до птахів добиратися: набридли їй вони своїм криком і цвірінканням.

Повіяла зима холодом, позривала листя з лісів і дібров і порозкидала його по дорогах: Немає куди птахам подітися: почали вони збиратися в зграйки, думоньку думати. Зібралися, покричали й полетіли за високі гори, за сині моря, в теплі краї. Зостався горобець та й той під стріху забився.

Бачить зима, що птахів їй не догнати: накинулася на звірів. Запорошила снігом поле, завалила кучугурами ліси; одягла дерева в крижану кору і посилає мороз за морозом. Ідуть морози, один за одного зліші, з ялинки на ялинку перестрибують, потріскують та виляскують, звірів лякають. Не злякалися звірі: в одних кожухи теплі, інші по глибоких норах поховалися; білка в дуплі горішки гризе; ведмідь у барлозі лапу ссе; зайчик стрибаючи, гріється; а коники, корівки, овечки, давним-давно у теплих хлівах готове сіно жують, тепле пійло п'ють.

Ще дужче лютує зима — до риби добирається; посилає мороз за морозом, один за одного лютіший. Морозенки жваво біжать, молючками дзвінко постукують; без клинків, без підклинців по озерах, по річках мости будують. Позамерзали ріки й озера, та тільки зверху; а риба вся на глибину пішла; під крижаним дахом їй ще тепліше.

"Ну, стривай же, — думає зима, — дошкулю я людям"; — і посилає мороз за морозом; один одного лютіший. Затягли морози візерунками шибки у вікнах; стугоняють і в стіни, і в двері, так що колоди тріскаються. А люди затопили в грубах, печуть собі млинці гарячі та над зимою підсміюються. Трапиться кому по дрова

Гуртк "Червона калина" на виховно-відпочинковім таборі ім. Симона Петлюри.

Перший ряд зліва: Андреа Мучічка, Леся Метулинська, Надя Тимошенко і Алла Лисик. Другий ряд: Наталка Чернів (виховниця) і Катя Якута (заступниця).

в ліс їхати, одягне він кожуха, рукавиці теплі, узве валянки, та як візьметься сокирою махати, то аж піт проймає. По дорогах, наче зимі на сміх, валки потяглися; від коней пара стовпом підіймається; візники ногами притупують, рукавицями поляскують, плечима пересмикують, морозці похваляють.

Найприкріше було зимі, що навіть малеча і та її не боїться! Ковзається собі на ковзанах та на санках; в сніжки грається, баб ліпить, гори будує, водою поливає та ще мороз кличе: "Прийди лишень підсоби!" Вщипне зима зі злості одного хлопчика за вухо, другого за носа, навіть побіліють; а хлопчик ухопить снігу, давай терти, — і запалає в нього обличчя, немовби вогонь.

Бачить зима, що нічим їй не взяти: заплакала від злості. Із стріх зимові сльози закапали... видно, весна недалеко!

К. Ушинський

Виступ катедрального хору в супроводі бандуристів ім. Гната Хоткевича під час Йорданської Вечері. Диригент Валентина Родак. Катедро св. Володимира в Торонто, 18-го січня 1980 р.

Фото Ів. Корця

КАЗКА ПРО РУКАВИЧКУ

Вчора Галочка-сестричка
Казку прочитала,
Як у лісі рукавичка
Звірам домом стала.

Я покинув рукавичку
За городом, там, де ліс.
Та ні зайчик, ні лисичка
Й вовк у неї не заліз.

Мабуть, дуже замала
В мене рукавичка.

Взяв у мами зі стола,
З ліжка у сестрички
Рукавичок, мабуть, з п'ять,
В ліс відніс —
Хай звірі сплять.

Я не знаю, як було,
Що у лісі сталось,
А мені не повезло —
Від усіх дісталось.

П. Воронько

ДАЙТЕ НАГОДУ бути Вашим дітям з
рештою молоді **ОДУМ-у** на
сходинах в роях, на таборах!

ЛЮТИЙ

Братик січня — білий лютий,
В білі валяночки взутий.
Светрик, шапка, рукавички,
Все біленьке, окрім личка.
А личко рум'яне,
Пустотливий січня братик
Кида в вікна сніг лапатай,
Сипле й сипле сніг під ноги,
Замітає всі дороги.
Братик січня не вгаває,
Поспішає, поспішає...
Здогадався пустунець,
Що зимі іде кінець.

О. Лупій

В МЕНЕ ЗУБКИ ВИПАДАЮТЬ

Скоро в тата іменини.
Я і мама з магазину
Принесли йому пакунок —
Подарунок.

Наказала мені мама:
— Держи язик за зубами...

Але всі те добре знають:
В мене ж зубки випадають...
— То хіба ж я можу, мамо,
Держать язик за зубами?

Г. Бойко

СПИСОК

жертводавців на побудову Пам'ятника св. п. Митрополитові Василеві Липківському

(Листа ч. 3)

\$500.00

Раїса Шлега

\$250.00

А. Неділько, Катерина Коленьяк,
Т. Бондар

\$260.00

Петронеля і Володимир Ле-
вицькі.

\$150.00

Федір і Ольга Корсун

\$100.00

С. Чалишев, Т. Цимбал, о. Ф.
Шпаченко, д-р М. Кушніренко,
Владика Миколай Єпископ Торон-
та і Східньої Єпархії УГПЦК, На-
талія Лукаш, Братство св. Володи-
мира — Торонто, Канада, Олек-
сандер Бологов.

\$50.00

Олександр Сенько, о. Микола
Невмержицький, А. і С. Рабчинюк,
п-ка Л. Долинська, О. Саколюк,
М. Громницький, М. Черняк, Кра-
єва Управа Спільки Української
Молоді.

\$45.00

Семен і Марія Нечипорук, А.
Дідик

\$25.00

Вол. Фурсик, В. Марчук, п-ка
З. Потульницька, "Українське Ко-
зацтво", О. і П. Пришибинські,

Є. В. Трипупенко, А. Баранник, Б.
і Є. Григоренко, Т. Тещук, Н. Ка-
сенчук, М. Степанюк, С. М. Та-
таринів, Петро Громів, д-р С. Сав-
чук, О. Лісковський, М. і С. Єв-
севські, Олена Підлипненська, Р.
Верес, Д. Савкевич, Г. і Є. Табо-
ровські, Д. і О. Пригорницькі, І.
і О. Рудкевич, П. Гурський, Г. і М.
Медвецькі.

\$20.00

М. Заверюха, Д. Дмитренко, Є.
Піндичук, О. Несін, У. Антонен-
ко, Г. Сидорець, Т. і О. Підлипнен-
ські, М. Чернобай, Вовченко А.
з дружиною, О. Дзенюк, М. і І.
Світ, Є. Літвінов, П. Нестеренко,
П. Кравчук, М. і Н. Михайлович,
Катерина Лаврентій, І. Бебешко,
В. Туніцький

\$15.00

П. Пстапенко, М. Корзен, П. Се-
меген, А. Кухрицька

\$14.00

Домівка старших парафіян св.
Володимира, Торонто

\$10.00

С. Небожинський, Г. і О. Кова-
ленко, М. і М. Коник, д-р А. Мі-
рошніченко, о. і п-ка І. Куліш, Л.
Яворська, С. Гребелюк, П. Самой-
лов, І. Скороход, М. Чорний, М.
Колодій, Ф. Ломан, М. і О. Ам-
брозьяк, В. Турчак, Л. Трипупенко-
Долинай, Р. Герець, А. Свівчук,
П. і М. Свівчук, Т. Трипупенко,

Ю. Трипупенко, О. Трипупенко,
Д. Дзівак, о. Н. Чернявський, І.
Коцьобко, К. Щербань, П. і О. Не-
ліпа, Є. Давидюк, Ф. Хохітва, І.
Гордіснюк, Левко Саїн, М. Волосе-
вич, В. Сім'янців

\$6.00

Н. Дубилко

\$5.00

В. Пастушок, К. і д-р Домашев-
ські, ген. М. Крат, о. Д. Сенета, І.
Юрків, В. Черненко, Ф. Семко, М.
Муха, Г. Янішевська, З. Плітас, В.
Богдан, І. Спендік, М. Желажов,
М. Мушта, Мирошніченко, П.
Шкурка, М. Желажов, С. Пелешок,
М. Кравченко, С. Стрижовець, І.
Перепадченко, О. Гавриш

\$3.00

М. Тараненко, М. Турчак, О.
Якута, А. Герасименко

\$2.00

П. Муха, І. Швець, Я. Степовий,
Я. Король, М. Йонка.

О. ШЕВЧЕНКО — скарбник
1 жовтня 1979

**

Командир чоти до своїх сол-
датів у строю:

— Для виконання дуже небез-
печного завдання я потребую де-
сят добровольців.

Один солдат зразу ж виступив
і став осторонь.

— Ти що, Салій, будеш пер-
шим?

— Ні, ні! Я даю місце для до-
бровольця.

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні
CHIN НА ХВИЛЯХ FM 101
в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:
Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

ДО УВАГИ БАНДУРИСТІВ

Якщо ви потребуєте чехол на бандуру,
можете замовити його у нас.

Висилайте розмір бандури і 25 дол. завдатку.
Повна ціна чохла 40 дол. За два тижні ви ді-
станете його.

Маю також тверду протекцію для струн.

Замовлення присилати на адресу:

Mr. W. MURHA
17179 Woodbine
Detroit, Mich. 48219, USA
Tel. 1-313-533-7197

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за **7-8½ %**
плати різні щаднич.
- Дає малі і великі, особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугову
- Дає добрі кредитові звіти
- 27 років на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадить ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

З нагоди 30-ліття ОДУМ-у Василь і Людмила Неліпи, Торонто, Онт.	\$50.00
У пам'ять свого чоловіка і батька Бориса Олександрова, дружина Світлана Грибінська з синами Борисом і Олександром, Торонто, Канада	50.00
В. Сойко, Монреаль, Канада	45.00
П. Плевако, Франція	34.00
Друзі під час відзначення дня уродин пані Олі Співак, Лондон, Канада	30.00
Е. Рудевська, Саскатун, Канада	21.00
М. Косинець, Німеччина	19.42
О. Лисик, Ошава, Канада	10.00
Іван Козачок, Монреаль, Кв.	9.00
Василь Пономаренко, Клівленд, США	6.00
Г. Сидорець, Трентон, США	6.00
О. Денесюк, Міссісага, Онт.	6.00
Євгенія Таборовська, Торонто, Канада	6.00
Ілія Гнатенко, Форт Вейн, США	6.00
Леонід Павлюк, Ошава, Онт.	5.00
Антон Філімончук, Рендолф, США	5.00
Г. Литвин, Торонто, Канада	1.00
Анна Шерей, Елмгерст, США	1.00
Тамара Погуляй, Лорейн, США	1.00
М. Шабельник, Рочестер, США	1.00

Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка!
Ред. і адмін. "М. У."

ПОПРАВКА

В січневій числі журналу мало
бути: "З нагоди 25-ліття подруж-
жя Миколи і Олени Латишків —
скромний дарунок від друзів 50
доларів".

Адмін. "М. У."

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

Великий вибір хатніх меблів:
вітальні, спальні, їдальні,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. - Tel. 364-1434

TORONTO WEST

1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188

MISSISSAUGA

2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки,
українські часописи та жур-
нали, пластинки, друкарські
машинки, різьбу та кераміку,
полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарун-
ків на різні okazji.

Просимо ласкаво нас відвідати!

**

Мама до сина, що бавиться з
котом, який стало нявчить:

— Не сіпай kota за хвіст, йо-
му ж болить.

— Я не сіпаю, я лиш держу йо-
го за хвіст, а він сам сіпає, —
серйозно відповідає хлопець.

**

Сусід до сусіда:

— А нащо ви поробили широкі
двері в усіх стінах вашого га-
ража?

— То я для більшої зручності
своїй жінці, — каже чоловік. —
Вона кожного разу виїжджає з
гаража в іншому напрямку.

ОДУМІВЦІ!

Гідно відзначімо

в цій році

30-ліття ОДУМ-у!

Власник готелю на Флориді до
гостя:

— Ви добре зробили, що при-
їхали до нас на відпочинок. У
нас такий чудовий клімат, що
тут ніхто не вмирає.

— А тож кого везуть он по ву-
лиці в катафальку?

— Та то помер з голоду сам
власник похоронного заведення.

294

MR. N. HAWRYSCH
16 INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
M6P 2E8

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:
MOLODA UKRAINA
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ **ALASKA Fuel Ltd**

2438 St. Clair Ave. West
Toronto, Ont.
M6N 1L2

24-годинна скоро і солідна
обслуга!

Чищення і напруга форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі!

Tel.: 769-4133
769-4134

Обслуга гарантована!

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

ЗУСТРІЧ ОДУМ-У США Й КАНАДИ

З УКРАЇНСЬКИМ

ГРОМАДЯНСТВОМ У 1980 РОЦІ

відбудеться

29-го, 30-го і 31-го серпня

на оселі ОДУМ-у

в Лондоні — Канада

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ОПАЛОВА ФІРМА

FUTURE FUEL OIL CO. LIMITED

737 Dovercourt Road, Toronto, Ont.

Тел. Бюра: 536-3551 — Вночі: 762-9494

Постачання опалової оливи

24-годинна, солідна і скоро обслуга.

SERVICE STATION

1001 The Queensway, Etobicoke, Ont.

Tel.: 252-4117